

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.477/2021/5.

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Pintér Tamás ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperesek:

I. rendű alperes: I. r. alperes neve (I. r. alperes székhelye)

II. rendű alperes: II. r. alperes neve (II. r. alperes székhelye)

Az I. rendű alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Schnell Erzsébet kamarai jogtanácsos (I. r. alperes székhelye)

A per tárgya:

Közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.P.20.947/2021/10.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 4.P.20.947/2021/11.

Í T É L E T:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 19 000 (tizenkilencezer) forintot és annak 2009. szeptember 24. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

A felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 204 500 (kettőszáznégyezer-ötszáz) forintra leszállítja.

A felperes által fizetendő illeték összegét 1 488 540 (egymillió-négyszáznolcvannyolcezer-ötszáznegyven) forintra felemeli, mellőzi a leletezés terhével az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül történő illetékfizetési kötelezettségére vonatkozó rendelkezést, és

kötelezi a felperest, hogy a fenti összegű illetéket az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg.

Megállapítja, hogy 460 (négy százhatvan) forint illetéket az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 14 100 (tizennégyezer-száz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2009. május 28. napján engedélyt kért a főállatorvosi hivatal neve, hogy a kéknyelv betegség miatt védőkörzetbe tartozó település 1 településről a tulajdonát képező ingatlan címe szám alatti ingatlanába 5 db növendék kos, 1 db tenyészkos, 140 db anyajuh, 43 db növendék jerke behozatalára és 30 napos időre karanténban történő elhelyezésére.

A jogosult állatorvos, személy 1 neve a helyszíni szemléje alapján megállapította, a ingatlan címe szám alatti tartási hely állategészségügyi szempontból alkalmas a fenti állomány fogadására, ezért a felperes a hatóságtól megkapta az engedélyt.

[2] A fenti ingatlanban 2009. június 10. napján a jogosult állatorvos végezte a behozott juh-állomány ellenőrzését, amelynek eredményeként 0008183. sorszámú kézírással kitöltött, „Behozott juh állomány karantén elrendelése” tárgyú jegyzőkönyvben rögzítette, hogy a behozott állományra a 28 napos karantént elrendeli. Az állomány adatait ekkor az alábbiak szerint tüntette fel:

anyajuh: 143 db.

tenyészkos: 1 db.

növendék kos: 5 db.

növendék jerke : 43 db.

Rögzítette továbbá, hogy „az állományban a forgalmi korlátozás elrendelve.”

[3] A jogosult állatorvos Bluetongue vérvételként nevesített ellenőrzési célú 0008184. számú jegyzőkönyvben 2009. augusztus 5. napján eljárva kézírással feltüntette, hogy a személy 2 neve által elrendelt vérvételt a tulajdonos saját költségére nem engedélyezték. A karantén alatt álló 189 db juhból heparinos vércsőbe a vért levette, de

személy 3 neve közölte vele, hogy az ügyfélnek tartozása van, és ne is küldjék be a vérmintát, nem is vizsgálják azt.

személy 3 neve, mint utasítót megnevezve, a jegyzőkönyvben feltüntette, hogy „teljes karantén kell elrendelnie. A tulajdonos (felperes neve) tovább-tartásra semmilyen állatot nem értékesíthet”.

[4] A jogosult állatorvos 2009. szeptember 24. napján járt el a 2009. augusztus 5. napján elrendelt „teljes karantén” feloldása érdekében. Megjegyezte az erről készült jegyzőkönyvben, hogy a tulajdonos „a mai naptól bármilyen haszonállatot” tovább tartásra (tovább tenyésztésre) értékesíthet.

[5] A felperes által készített állomány nyilvántartásban, illetve a karantén naplóban a ingatlan címe tartási helyen kívül a perbeli időszakban a ingatlan címe tanya 23-1., 23-2, 24. és 26. számú tartási helyeken egyéb állatok, így szarvasmarha, ló és további juhok adatait rögzítette. A fenti okiratokban az állatokra vonatkozó adatokat a felperes tüntette fel, kézírással ismeretlen személytől nehezen olvasható megjegyzésként szerepel, hogy "további értékesítés tilos". Az okiraton – azt hitelesítő pecsét nélkül – aláírás látható, és a 2009. augusztus 5-i dátummal ellátott karantén napló megnevezésű iratokon található aláírások attól a személytől származnak, aki a „személy 1 neve” aláírásokat készítette.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes 2014. július 30. napján előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte közbenső ítélettel, hogy a 2009. augusztus 5. napján elrendelt karantén miatt az I. rendű és II. rendű alperes egyetemlegesen kötelesek kárát megtéríteni. A pertárgy értékét 600 000 forintban jelölte meg. Igényét arra alapította, hogy a II. rendű alperes jogelődje az általa kezdeményezett vérvizsgálat elvégzését arra hivatkozással tagadta meg, hogy vele szemben követelése áll fenn. Állította, a vérvizsgálat megtagadásának egyenes következménye volt az I. rendű alperes jogelődje által elrendelt teljes karantén. Álláspontja szerint intézkedéseikkel az alperesek hatósági jogkörüket túllépték. Előadta, a gazdaságában alaptalanul elrendelt teljes karantén igen jelentős károkat okozott, így például a karantén miatt az állatállomány jelentős része kényszerből levágásra került, mert a karantén miatt továbbtartásra nem értékesíthette az állatokat. Keresetét az elsőfokú bíróság felhívására 2014. szeptember 22. napján akként pontosította, hogy 600 000 forint összegű kártérítés megfizetésére kéri kötelezni egyetemlegesen az alpereseket. A beadványa tartalmazza, hogy a megjelölt kár összecszerúsége vonatkozásában jogfenntartó nyilatkozatot tesz, amelynek összegét a közbenső ítélet meghozatalát követően kívánja pontosítani.

[7] Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták a jogellenesség megállapíthatóságát.

[8] Az elsőfokú bíróság 5.P.21.495/2014/35. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az ítéletet a felperes fellebbezése folytán eljár Szegedi Ítéltábla a Pf.I.21.160/2015/6. szánú végzésével hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította, mivel az elsőfokú bíróság a releváns tényállás megállapításához több lényeges, már a jogalapban való döntéshez elengedhetetlenül szükséges körülményt nem tisztázott.

[9] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott 2017. november 27. napján jogerőre emelkedett 5.P.21.481/2016/14. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes állatállományára 2009. augusztus 5. napján elrendelt forgalmi korlátozással összefüggésben bekövetkezett károkért az I. r. alperest teljes kártérítési felelősség terheli, míg a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

[10] A rész- és közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően a felperes 2018. február 1. napján keresetét megváltoztatta, az I. rendű alperest 54 818 975 forint és annak 2009. szeptember 24. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, az elrendelt karantén miatt a szarvasmarha állománya esetében 7 562 500 forint, a juh állománya esetében 1 962 500 forint, a ló állománya esetében 2 800 000 forint 50 napra vonatkozó tartási többletköltsége, míg a juhokat érintően 11 620 750 forint, a lovakat érintően 29 498 225 forint értékvesztése keletkezett. Az értékvesztés kapcsán arra hivatkozott, az állatokat vágóállatként tudta értékesíteni.

[11] Az I. rendű alperes ellenkérelme a módosított kereset elutasítására irányult. A felemelt kereseti kérelem tekintetében elévülési kifogással élt. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletében a felperes által perben meghatározott 192 db juh-állományára állapította meg a 2009. augusztus 5. napján elrendelt forgalmi korlátozással összefüggésben teljes kártérítési felelősségét. Hivatkozott arra, miután az elrendelt karantén feloldásához a jogosult állatorvos részére negatív véreredmény szükséges, nem volt jogellenes a karantén fenntartása. Vitatta, hogy a karanténba helyezett 192 db állatot valóban zártan kellett tartani, minthogy a jogszabályi előírások folytán eredeti tartózkodási helyén azokat csak el kell különíteni úgy, hogy más fogékony állattal ne érintkezzen. Ezért az elkülönített tartás az adott esetben nem jelenti feltétlenül azt, hogy az állatokat zártan kell tartani. Amennyiben a felperesnek volt megfelelő bekerített legelője, az állatokat ott is tarthatta volna. Véleménye szerint a felperes nem terjesztett elő semmiféle okirati bizonyítékot, amelyek a többletkiadásait alátámasztaná. Utalt arra is, a jogszabályi minősítés szerint a felperes nagy létszámú állattartó telepet üzemeltetett, így rendelkeznie kellett az itt dolgozó személyekre, a fertőtlenítőszerekre, berendezésekre vonatkozó okiratokkal. Megjegyezte, az állataira a felperesnek a karanténtól függetlenül is tartási kötelezettsége van, mint állattartónak. Állította, a lovak és szarvasmarhák nem tartoznak a 2009. augusztus 5. napján meghosszabbított karantén hatálya alá, a szarvasmarhák száma és fajtája a felperes által bejelentett és bármikor módosítható adatokat tartalmazó nyilvántartás alapján közhitelesen nem bizonyított. Érvelése szerint semmi nem korlátozta a felperest abban, hogy az állatokat ne vágóállatként értékesítse, így a tenyészték nem vészett el.

[12] Az elsőfokú bíróság 4.P.20.604/2020/44. számú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 200 000 forint perköltséget és az államnak 1 464 000 forint illetéket. A felperes és az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla a Pf.III.20.131/2021/4. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a szarvasmarhák, juhok és lovak tartásának többletköltsége, a lovak levágásra történő értékesítése miatti értékvesztése iránti kereseti kérelmeket, valamint a juhok vágóállatkénti értékesítése miatti értékvesztésre vonatkozó kereseti kérelmet 600 000 forintot meghaladóan elutasító rendelkezését helybenhagyta, míg ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét – az elsőfokú perköltségre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Kötelezte a felperest az I. rendű alperes javára 25 000 forint másodfokú perköltség, míg az állam javára 2 475 000 forint eljárási illeték megfizetésére. A hatályon kívül helyezett rendelkezés kapcsán a felperes másodfokú perköltségét 15 000 forintban, az I. rendű alperesét 5 000 forintban, a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték összegét 25 000 forintban határozta meg. A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezés kapcsán rámutatott, a közbenső ítélet a juhállomány kényszervágásából eredő 600 000 forint összegű vagyonszerzésre vonatkozó kártérítési igény jogalapjáról döntött, így ennek kapcsán az alperes kártérítési felelőssége fennáll, amely köti a bíróságot, így e körben kizárólag a kárösszszerűsége vizsgálható. Ezzel összefüggésben azonban az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást nem folytatta le, tényállást nem állapított meg. Nem vizsgálta ugyanis, hogy a behozott 192 db juhból az I. rendű alperes jogellenes magatartásával összefüggésben hány állat vágóállatkénti értékesítése

történt meg, amely a korlátozás hiányában továbbtartásra értékesíthető lett volna, és nem vizsgálta a kárként jelentkező továbbtartásra értékesített és vágóállatként értékesített különbséget, azaz az értékcsökkenés összegét sem. A megismételt eljárásra előírta, az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia a felperest, hogy pontosan jelölje meg, a behozott 192 db juhból hány állat az, amelyet csak vágóállatként tudott értékesíteni, továbbtartásra történő értékesítés helyett, előterjesztve az erre vonatkozó bizonyítékait és bizonyítási indítványait. Az ekként értékesített állatok számának, vágóállatkénti értékesítési árának tisztázását követően az elsőfokú bíróságnak az indítványozott szakértői bizonyítást le kell folytatnia az értékvesztés, azaz a kár összegének meghatározása érdekében.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a Pfv.III.21.208/2021/6. számú ítéletével a jogerős részítélet keresetet elutasító rendelkezését hatályában fenntartotta.

[13] A megismételt eljárásban a felperes a keresetét, míg az I. rendű alperes ellenkérelmét fenntartotta.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság 4. és 8. sorszámú végzéseiben felhívta a felperest annak pontos megjelölésére, hogy a behozott 192 db juhból hány állat az, amelyet csak vágóállatként tudott értékesíteni továbbtartásra történő értékesítés helyett, valamint az erre vonatkozó bizonyítékai és bizonyítási indítványai előterjesztésére. Figyelmeztette, amennyiben a felhívásban foglaltaknak nem tesz eleget, a jelen ügyben alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 141. § (2)-(6) bekezdése alapján eljárva nyilatkozata bevétele nélkül határoz. A felperes a felhívásra 9. sorszám alatti beadványában akként nyilatkozott, hogy a korábbi beadványaiban foglaltakat fenntartja, míg a tárgyaláson azt adta elő, hogy az összes 192 db juhot vágóállatként értékesítette, amelyet igazol tanú 1 neve tanúvallomása.

Az elsőfokú ítélet

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 205 000 forint perköltséget, továbbá az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül leletezés terhével 1 464 000 forint illetéket. Határozatának indoklásában rögzítette, a folytatódó eljárásban a felperesnek a vizsgált értékvesztését illetően összességében kellett bizonyítania a kár mértékét, amelynek meghatározásához, a szükséges számítások elvégzéséhez elengedhetetlen alapadat annak ismerete, hogy bizonyítottan hány darab került a behozott juhek közül értékesítésre, azokat milyen módon értékesítette a felperes (tenyészállatként, vágóállatként), milyen ivarú és súlyú állatok értékesítésére került sor, minthogy eltérő az állatok ivarához, fejlettségéhez képest tenyészértékük, míg súlyuk a vágóállatkénti értékesítés során a vételárat befolyásoló tényező. Rámutatott, a szövetség neve által a tenyészjuhek és vágójuhek értékére kiállított okiratban feltüntetett forgalmi adatok ismeretében sem mellőzhető annak felperes általi előadása és bizonyítása, hogy a behozott állomány egyedei közül mely állatokat és milyen súllyal értékesített vágóállatként. Ennek kapcsán ellentmondásosnak ítélte a felperes nyilatkozatát, és figyelembe vette, hogy a felperesnek lehetősége is lett volna az állításai bizonyítására, mivel tanú 1 neve a tanúvallomásában azt adta elő, hogy van okirati bizonyíték az állatok értékesítésére. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy a szövetség neve által kiállított okirat alapján sem végezhető számítás, az adatok hiányában igazságügyi szakértői vélemény sem készíthető, így a kár mértéke nem bizonyított. Megjegyezte, a kártérítés összege a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján mérlegeléssel sem volt megállapítható, mivel ezzel nem pótolható a felperesnek az a mulasztása, hogy nem jelölje meg, milyen darabszámban, milyen súlyú és ivarú juhot értékesített.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[15] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak kereset szerinti megváltoztatását kérte. Kiemelte, az összegszerűsége folyó eljárásban keresetet elutasító döntés nem születhet, mivel az a jogerős közbenső ítélet meg nem engedett felülvizsgálatát jelentené. Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 1 464 000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte, holott az elsőfokú eljárás kizárólag 600 000 forintot meg nem haladó kereseti kérelem tárgyában zajlott. Ezért álláspontja szerint ehhez az összeghez igazodóan lehetett volna megállapítani az illeték összegét és az I. rendű alperes részére járó perköltséget is.

[16] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Hangsúlyozta, a felperes az elsőfokú bíróság tájékoztatása és felhívása ellenére bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, kárát nem bizonyította, így a kár összegéről a bíróság nem dönthetett.

Az ítéltábla döntésének indokai

[17] A fellebbezés részben alapos.

[18] A felperes módosított keresetében 54 818 975 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amely összegből 7 562 500 forintot a szarvasmarhák, 1 962 500 forintot a juhok, 2 800 000 forintot a lovak tartásának többletköltsége, valamint 11 620 750 forintot a juhok és 24 498 225 forintot a lovak értékvesztése miatti kárigényként jelölt meg. A Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.131/2021/4. számú részítéletével a szarvasmarhák, juhok és lovak tartásának többletköltsége, a lovak levágásra történő értékesítése miatti értékvesztés iránti kereseti kérelmek, valamint a juhok vágóállatként értékesítése miatti értékvesztésre vonatkozó kereseti kérelem 600 000 forintot meghaladó része jogerősen elbírálásra kerültek, amelyre vonatkozó rendelkezést a Kúria a Pfv.III.21.208/21/6. számú részítéletével hatályában fenntartott. Ezért a folytatódó eljárásban a juhok vágóállatkénti értékesítése miatti értékvesztésre vonatkozó 600 000 forint összegű kereseti kérelemről kellett döntenie, amelyet az elsőfokú bíróság nem talált megalapozottnak.

[19] Az elsőfokú bíróság a 2017. november 27. napján jogerőre emelkedett 5.P.21.481/2016/14. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes állatállományára 2009. augusztus 5. napján elrendelt forgalmi korlátozással összefüggésben bekövetkezett károkért az I. rendű alperest teljes kártérítési felelősség terheli, míg a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

[20] Az alaki jogerős határozatok közül az ítélethez (közbenső ítélethez) anyagi jogerő hatás fűződik. Ez egyrészt azt jelenti, hogy az anyagi jogerős határozathoz mind a bíróság, mind a felek kötve vannak, másrészt azt, hogy a Pp. 229. §-a szerint ítélt dolog (res iudicata) keletkezik, amely megakadályozza, hogy ugyanazon felek (és jogutódai) ugyanabból a ténybeli alapból származó, ugyanazon jog tárgyában egymás ellen új keresetet indíthassanak, az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben ismét vitássá tehessék. Az ítélt dolog tárgya a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, a felek közötti jogviszony minősítése, amely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság nem térhet el.

[21] Kártérítési perben, a Pp. 213. § (3) bekezdése szerinti közbenső ítélet meghozatalára akkor kerülhet sor, ha egyrészt a felperes károsodása bekövetkezésének ténye, másrészt a beállott kárnak a károkozó magatartásával való okozati összefüggése

megállapítható (EBH2004. 1039.II.), továbbá a felelősség mértékéről szóló döntés is a határozat rendelkező részére tartozik (EBH2006. 1419.III.). A felperest ért kár tényének bizonyíthatatlansága esetén nem ítélt meg a kártérítési követelés jogalapja sem közbenső ítéletben. A kártérítési felelősség fennállásáról szóló közbenső ítélet meghozatalának tehát szükséges ténybeli alapja a kár bekövetkezése, függetlenül annak mértékétől, amely már a kereset összegszerű megalapozottsága körében vizsgálendő. A kár bekövetkezésének elvi lehetősége ugyanis még nem ad alapot a Pp. 213. § (3) bekezdésének alkalmazására, ahhoz a kár bekövetkezésének bizonyossága szükséges. A károkozó magatartás csak egyik törvényi tényállási eleme a kárfelelősség beállásának, és ennek tanúsítása nem minden esetben vezet automatikusan károsodáshoz (Kúria Pfv.III.20.556/2018/5.) A közbenső ítélethez fűződő anyagi jogerő alapján ezért az azt követő eljárásban a jog fennállásának elbírálására nem lehet visszatérni, a kár bekövetkezése nem tehető vitássá, hanem csak a kártérítés összegét lehet vizsgálni (EBH2005. 1203, BH2017. 151). Nem történhet meg így, hogy az összegszerűsége folyó eljárásban az adott perben keresetet elutasító döntés szülessen. Az a jogerős közbenső ítélet meg nem engedett felülvizsgálatát jelentené (Kúria Pfv.III.20.377/2014/4.).

A jogerős közbenső ítélet mellett a kereset ugyanakkor az egyes kártételek tekintetében részben vagy egészben elutasítható. A kár bekövetkezésének a Pp. 213. § (3) bekezdésének alkalmazásához szükséges bizonyossága nem kell hogy kiterjedjen az érvényesített kárigény teljességére összességében (BH2005. 511, BDT2010. 2235, Kúria Pfv.III.20.597/2019/5.). A közbenső ítélet tehát nem minden kártétel esetében dönti el, hogy az okozati összefüggésben áll-e a megállapított jogellenes és felróható magatartással. Ezt annak vizsgálatával lehet megítélni, hogy a közbenső ítélet rendelkező része, annak indokolásával egybevetve hogyan határozza meg az elbírált jog terjedelmét.

[22] Jelen esetben a jogerős közbenső ítélet a juhállomány kényszervágásából eredő 600 000 forint összegű vagyronvesztésre vonatkozó kártérítési igény jogalapjáról döntött, ennek kapcsán az alperes kártérítési felelőssége fennáll, amely köti a bíróságot, így e körben kizárólag a kár összegszerűsége vizsgálható.

A jogerős közbenső ítélet azt nem állapította meg, hogy a behozott 192 db juhból az I. rendű alperes jogellenes magatartásával összefüggésben pontosan hány állat vágóállatkénti értékesítése történt meg, amely a korlátozás hiányában továbbtartásra értékesíthető lett volna. Ezért további bizonyítás nélkül legfeljebb egy juh vágóállatkénti értékesítését lehet és kell tényként elfogadni, mivel ennek hiányában a felperesnek kára sem következhetett volna be. Következésképpen a jogerős közbenső ítéletet követően az összegszerűsége folytatózó eljárásban vizsgálni lehetett és kellett azt is, hogy pontosan hány juhot értékesített a felperes vágóállatként, amelynek bizonyítására a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles.

[23] A felperes állította, hogy mind a 192 db juhot kizárólag vágóállatként tudta értékesíteni, amelyet azonban önmagában tanú 1 neve tanúvallomása – a felperes álláspontjával szemben – nem támasztja alá, mivel a tanúnak nem közvetlen, hanem a felperes előadásából származó tudomása volt a juhot vágóállatkénti értékesítéséről, amely kapcsán pontos számadatokról nem is nyilatkozott, és a tanú azt is elmondta, hogy a felperestől a tenyésztési kedve csökkenéséről is értesült. Emellett a tanú arról is nyilatkozott, hogy az értékesítésről jegyzőkönyvnek is készülnie kell, és az ún. zöld könyvben (állomány-nyilvántartó könyv) kell nyilvántartást vezetni az eladott állatokról is. Az értékesítésekről tehát okirati bizonyítéknak is lennie kell, amelyeket azonban a felperes az eljárás során nem nyújtott be, és az elsőfokú bíróság felhívására további bizonyítási indítványt, bizonyítékot nem terjesztett elő. Ezért a jogerős közbenső ítéletre is figyelemmel az volt megállapítható, hogy a felperes egy juhot értékesített vágóállatként, így egy juh esetében keletkezett kára a felperesnek a tenyésztésre való továbbtartásra történő értékesítés összegéhez képest kisebb értékesítési összeg miatt. A továbbtartásra és a vágóállatkénti értékesítés összegének

különbözetét az ítéltábla a szövetség neve által kiállított okirat és a felperes által megjelölt 50 kg átlag súly (P.21.481/2016/20. számú beadvány) alapján határozta meg egy tenyészhuh vonatkozásában, mivel nem volt bizonyított, hogy magasabb értékű tenyészkos vágóállatkénti értékesítése történt volna meg, így a bizonyítatlanság következményét a felperesnek kell viselnie. Eszerint a tenyészhuh értéke továbbtartásra történő értékesítés esetén 35 000 forint, míg vágóállatként 80X320 forint, azaz 16 000 forint, így a felperest megillető kártérítés összege 19 000 forint.

[24] A felperes fellebbezésének részbeni eredményessége következtében a felek pernyertességének-pervesztességének aránya megváltozott, a felperes 0,03 %-ban tekinthető pernyertesnek, amelyet a 54 818 975 forint összegű pertárgyérték alapul vételével kellett meghatározni, mint ahogyan az elsőfokú perköltséget is. A Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.131/2021/4. számú részítéletével ugyanis az elsőfokú bíróság korábbi ítéletét a perköltségre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, így a részítéletben jogerősen elbírált kereseti kérelmekkel kapcsolatos elsőfokú perköltségről nincs még rendelkezés. A felperes a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységgel arányban álló 1 464 000 forint összegű ügyvédi munkadíjból, míg az alperes az elsőfokú ítéletben megállapított – fellebbezéssel nem vitatott – kamarai jogtanácsosi munkadíjból a pernyertességük fenti arányának megfelelő összegre tarthat igényt, amely két összeg különbözete alapján a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a felperes 204 500 forint összegű perköltséget köteles az alperesnek megfizetni.

[25] Az elsőfokú eljárás teljes illetéke 1 500 000 forint, amely mellett rendelkezni kellett a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.131/2021/4. számú részítéletében meghatározott 25 000 forint fellebbezési eljárási illetékről is. Ezen összegből a felperes pervesztessége alapján 1 524 540 forint viselésére köteles, amelyből a keresete benyújtásakor 36 000 forintot megfizetett, így a további 1 488 540 forint megfizetésére köteles a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, míg a további illetéket az I. rendű alperes illetékmentessége folytán ugyanezen rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

A felperes az általa viselendő illetéket az elsőfokú ítélettől eltérően nem leletezés terhe mellett, hanem az állami adóhatóság felhívására köteles megfizetni az eljárás befejezését követően. A felperest az ügyben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés g) pontja értelmében ugyanis illetékfeljegyzési jog illeti meg, azaz illetékfizetésre előzetesen nem volt köteles, így az Itv. 74. § (2) bekezdése nem alkalmazható.

[26] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

[27] A másodfokú eljárásban a felek pernyertességének-pervesztességének aránya 3 %, a felperesre nézve terhesebben. A másodfokú eljárásra nézve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a felperest 450 forint, míg az alperest 14 550 forint ügyvédi munkadíj illeti meg, amely két összeg különbözetének összegére figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az alperesnek 14 100 forint másodfokú perköltséget.

[28] A felperes az Itv. 53. § (1) bekezdése alapján fellebbezési eljárási illeték megfizetésére nem volt köteles, így a másodfokú eljárásban illeték nem merült fel.

Szegedi Ítéltábla
III.Pf.20.477/2021/5.

9

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.
s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.

előadó bíró

Dr. Dobler László

táblabíró